

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 88.132 van 21 juni 2000
in de zaak A. 86.795/VII-19.458.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaten E. VAN der MUSSELE en K. BRANDS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Justitiestraat 18 A

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 16 september 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 28 maart 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 april 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Z. OTHMAN, die verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Joegoslavische nationaliteit, komt België binnen op 14 februari 1999 en verklaart zich op 18 februari 1999 vluchteling.

1.2. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoekster gebruik van het Servo-Kroatisch, met behulp van een tolk.

1.3. Op 22 maart 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.4. Verzoekster tekent tegen deze beslissing dringend beroep aan bij het Commissariaat-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen. Zij verschijnt echter niet op het verhoor, noch legt zij een schriftelijke aanvraag tot erkenning als vluchteling voor.

1.5. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 maart 1999 tot weigering van verblijf, luidt :

"Aan betrokkene werd op 8 juni 1999 op haar gekozen woonplaats een oproeping aangetekend verstuurd om de motieven voor haar asielaanvraag te komen toelichten of deze schriftelijk over te maken aan het Commissariaat-generaal.

Aangezien betrokkene zonder geldige reden binnen de maand na de verzending ervan geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping noch aan de vraag om inlichtingen, bevestigt de Commissaris-generaal overeenkomstig artikel 52, par. 2, al. 4, van de Vreemdelingenwet, de weigering van verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggedleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de

onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, de verzoekster een eerste middel afleidt uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en uit artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van (de) bestuurshandelingen;

3.1.1. Overwegende dat uit de gegevens die verzoekster verstrekt met betrekking tot haar woonplaats in het Rijk, blijkt dat zij verhuisd is sinds zij haar asielaanvraag heeft ingediend; dat artikel 51/2, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in dit verband bepaalt dat :

"Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de Minister.";

dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster ooit een adreswijziging heeft meegedeeld; dat wel blijkt dat zij in haar verzoekschrift tot dringend beroep van 23 maart 1999, woonplaats heeft gekozen bij haar vorige Advocaat Meester Ph. CARSAU te Antwerpen; dat zowel de vragenlijst als het oproepingsbericht van 8 juni 1999, waarin verzoekster werd uitgenodigd om de motieven van haar asielrelaas uiteen te zetten aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 juni 1999 om 14.00 u., op 26 maart 1999 werden verstuurd naar het adres van voornoemde Advocaat; dat

het oproepingsbericht naar verzoeksters Advocaat werd verstuurd middels een aangetekende brief met ontvangstbewijs; dat het oproepingsbericht door Advocaat Ph. CARSAU op 14 juni 1999 voor ontvangst werd ondertekend (cfr. niet genummerde stukken van het administratief dossier van de eerste verwerende partij); dat het Commissariaat-generaal op 23 juli 1999 de bestreden beslissing van dezelfde datum naar het adres van voornoemde Advocaat heeft verstuurd; dat door aldus te handelen de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voormelde wetsbepaling oordeelkundig heeft toegepast, vermits de verzoekende partij nooit haar adreswijziging meedeelde aan de bevoegde diensten; dat het Commissariaat-generaal op goede gronden artikel 52, § 2, 4/, van de wet van 15 december 1980 heeft toegepast, omdat verzoekster binnen een maand na de verzending geen gevolg heeft gegeven aan het oproepingsbericht van 8 juni 1999 en evenmin gevolg gaf aan een verzoek om inlichtingen en daarvoor geen geldige reden kon opgeven; dat uit wat voorafgaat volgt dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen vermeldt, die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen; dat het eerste middel niet ernstig is;

3.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel afleidt uit de schending van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen;

Overwegende dat dit middel niet dienstig kan worden aangevoerd omdat, enerzijds, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gerechtigd was om voornoemd artikel 52, § 2, 4/, toe te passen en omdat, anderzijds, verzoekster in dit middel niet tegelijkertijd de schending aanvoert van artikel 52 van meergenoemde wet, gelet op de ruime

appreciatiebevoegdheid die het Verdrag van Genève verleent aan de verdragsluitende staten, wat de organisatie van de procedure betreft met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat tenslotte de Raad van State enkel kan nagaan of in de bestreden beslissing al dan niet voormeld artikel 52, § 2, 4¹, correct werd toegepast en als dit zo is, zoals in voorliggend geval, het de Raad niet toekomt om in te gaan op het asielrelaas van de verzoekende partij; dat, mocht de Raad dit wel doen, dit zou neerkomen op de creatie van een tweede beroepsinstantie, wat wettelijk niet is voorzien; dat wanneer de Raad tot de conclusie zou komen dat meergenoemd artikel niet kon of mocht worden toegepast, de Raad dit enkel zou kunnen vaststellen en dat dit dan een eventuele schorsing meebrengt zodat de Commissaris-generaal tot heroverweging kan overgaan;

Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de bestreden beslissing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op éénentwintig juni
tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.